Taxa poștală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-ie P. T. T. Nr 1780/20 933

No. 32

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetași

5 Lei

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Răsbunarea lui Icarahy

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI

DESLEGATORII JOCULUI „CEI 3 CERCETAȘI"

252: Ovișe Alexandru (Dorohoi) ; 254: Ciobanu Vladimir (Orhei) ; 256: Constantinescu Nicolae (Lugoj) ; 258: Ionescu Stefan (Slatina Timiș) ; 260: Cruțea Gheorghe (T-Severin) ; 262: Constantinescu Corneliu (Constanța) ; 264: Cîrciuc Nicolae (Lugoj) ; 266: Dumitrescu Ion (Mizil) ; 268: Constantinescu Radu (Mizil) ; 270: Chiriacescu Mircea (T-Măgu) ; 272: Cioverneanu Marin (Adjud) ; 274: Ionescu Gheorghe (Bălcești Prahova) ; 276: Constantinescu Ion-Marin (Brăila) ; 278: Cioverneanu Ion-Ștefan (Bucureștii Noi) ; 280: Cioverneanu Ion-Ștefan (Bucureștii Noi) ; 282: Cioverneanu Ion-Ștefan (Bucureștii Noi) ; 284: Cioverneanu Ion-Ștefan (Bucureștii Noi) ; 286: Cioverneanu Ion-Ștefan (Bucureștii Noi) ; 288: Cioverneanu Ion-Ștefan (Bucureștii Noi) ;

RAZBUNAREA LUI ICARAHY

CAPITOLUL I

O veche rea

Jacobo Fernandez, nsui sllat al Demonului pampseurilor trebuia să se ducă la amantia Dolorea ca să-i dea mesajul lui Israehy.

Ştia bine că lui Ikcr pe propria sale acţiuni ar fi luat imediat drumul vechiului lagăr al tobacilor, nu ar fi pornit în căutarea celui rău, în cas când trupele Demonului ar fi silit pe Tolosi să-şi părăsească refugiul lor din *chrysorel*. Pe de altă parte indienii postaţi în pampas aveau însărcinarea să-l aştepte şi să-l călăuzească.

Dar Demonul îşi ştia sortirea a doua zi plecarea lui Jacobo şi a tovarăşilor săi, aşa că trebuia să se supuie.

Pentru aceasta avea un scop ştiindu-le în cavernă. Dase ordin în privinţa aceasta unuia dintre ofiţeri, pe care-l chemase Ikcr, şi care-l ascultase.

Acest ofiţer, numit Robert, chemă pe Jacobo în sala de gardă şi-i ordonă să fie atent căci va sosi o carte însărcinare unui nou camarad, căruia stăpânul îi face elogii speciale.

O astfel de cuvere nu se tăcea decât voluntarilor de mare valoare.

Jacobo, care vorbea cu uşurinţă reuşi un discurs elocvent, care entuziasmă adunarea şi îi câştigă toate simpatiile.

Şi în strigătele repetite de „Trăiască Demonul! Trăiască Jacobo Fernandez! se goliră ultimele pahare de vin. Apoi Robert, însoţit de câţiva soldaţi, conduse pe cel de pe urmă camarad prin diverse încăperi ale cavernei.

Jacobo trecu din surprinde în surprinde, străbătând numeroase galerii subterane, la lumina lanternelor atârnate în tavan, ce le făceau foarte curate de soldaţi.

Pătrunse în galerii, în care erau depozitate munţimile de

război ; altele conţineau vestiarul, armele de tot felul, provizii ; şi observă şi un fel de lacuri în care erau ancorate de vreo vase.

Veni apoi ziandul grajdurilor vaste şi bine aerisite, care primeau lumina numai prin ferestruri înalte din afară. Străbătu diverse grote transformate în bucătării, în săli de joc şi de consiliu, în dormitoare, în bucătării, în săli de arme şi săli muzică şi însfârşit o cameră de observaţii fenomenală, care de ştea erau prea numeroase ca să încapă în micul local destinat lor. Dar ceeace însemna această încăpere în acelaş timp şi de sală de tortură, în care erau toţi cei reliefaţi de instrumente de supliciu, ce care Inchiziţiunea îmbogăţise colecţiile sale mai încăpătânate.

Trecură apoi la carcerele şi celulele, ce variau după vina şi importanţa celor închişi.

Jacobo făgăduise să-i acorde favoarea de a vizita câteva celule cu prizonieri mai distinşi.

Atunci Bărăbău împinse pe Barabba, temniceraşul şi călăul, pe care îl prezentă glumeţ :

— Dă-i Domnului Fernandez, nu-i lipsit să n'aibă onoarea de a spânzura pe unchiul dumitale.

Apoi, prezentându-pe Jacobo :

— Domnule Fernandez, un nou locuitor la rămăşiţele particulare temătuitului nostru staţiun.

— Pe cât mă cunosc, nu cunoştinţă am nepotul bătrânului meu amic, Ruscas, căruia îasă îi servează chinurile spânzurătoarei, întrebând-o pe ea dacă capul unui om trebue cercetat.

— Şi eu şi mai fericit ca el cunoşc, domnule călău şi vă asigur că tot cu aceeaşi rapiditate v'aşi fi tăiat capul, când aşi fi avut grăbita de a spânzura pe bătrânul dv. prieten Ruscas, răspunse Jacobo, pe acelaş ton.

Şi pe când Bărăbău şi cu gluma de prost gust făcută tui Jacobo, dominul Barabba, luminos monstruosus lui mână exclamând cu un rîs jovial :

— Bravo ! Şi fără supărare...

— Fără supărare, domnule călău, deşi eu "unul prefer altfel de vieţă decât a dumitale.

— Asta e o chestie de obiceiuriţă. Şi fără a se arăta supărat, domnul Barabba îşi urmă cu acelaş entusiasm. Barabba deschise uşiţa în care aceeaş bucătarul Juan şi ţinea gerii negri : Juan !

Bucătarul blestema pe negri şi consecinţele lejbi sale. ?

Jacobo şi-ar fi putea mai bine pe Jim care fusese grav rănit în subterană, în timpul cât el căpătase cunoştinţă despre fuga lui.

Doctorul Geromo da tocmai unele instrucţiuni lui Jacob.

care, improvizat infirmier, ingrijea cu devotament pe fratele său, pe vesnic cu sacrificiu bucate trimise în consimţemînt.

Doctorul, răsfoind din umeri, expira, cinic, lui Jacobo:

— Ei vezi! Umblă ca şi mîn'a cu ordonanţe, ca şi mîn'a vine-acea sare a li supune la cele mai grozave chinuri şi apoi să moară... ca şi dumnezeu Sanctus.

Cînd eşiră de acolo, Jacobo întrebă dacă putea vedea pe căpitanul Sandoval.

— Desigur, zise Robert, şi pe Don Esteban de Lucca dacă vrei.

— Oh, dragă Robert, numai căpitanul mă interesează.

— Dar, cu o condiţie: să nu spui un cuvînt, să nu faci nu semn, să nu-i stresezi nici un fir pe sub nas.

— Îl voi mîngîia numai, căpitane.

Temniceraşul păşeşte înaintea lui în sănşa, apoi intr'alta la dreapta. Urca vreo cîteva trepte şi ajunse la cenţ. Aici, în dreapta, erau camerile pentru ambasadorul Franţei din pricină că mai de mult servise unul ambasador al Argentinei care, în cinste, pusese pentru dînsul camerile lui Rosas.

Ambasadorul se închipătuase timp de pase luni să nu mai fie silit pentru nimeni şi pentru Domnu, pînă ce scrisă, dase pe mîna căilului, care-i făcu repede să cedeze şi să dea o mumă înfiată a unei fiice de tovarăş.

Barabba văzî cheea în broască şi nu se deschise încet dară cel mai sgomot.

Căpitanul Sandoval citea o carte la lumina unei spirtiere slîngă de capul patului.

Intorsese capul cu un ser pilelist. Se ridică, văzînd pe Robert şi Jacobo cu mîinile.

— Scuzaţi-mă domnule căpitan, zise Robert, dacă vă întrerup din întreruperea dv. lectură. Iată un vizitator, căruia Domnul îi acordă o mare consideraţie. El Jacobo Arenas... dez, un mare revizor, în care stăpînul nostru pune cele mai mari speranţe.

Căpitanul măsură dispreţuitor pe Jacobo din cap pînă'n picioare, răspunzînd.

— Deşi mi închipuii că acest murtrişi cavaler are curaj şi o îndrăsneală prea perche, — din ferice puse în şiuba unui tuxuz urîte, — nu dorese să am nimic comun cu dv.

— Ştiu, zise Jacobo mîna în mîna şi obrăznicul, cuitînd o arma cu care să stăpîne inimita, mască bunete cu pentru a ascunde ochii de şăgaiul fundamental, ştiu, căpitane, că n'aşi fi aşimiti că promisese să nu spue nici un cuvînt şi fără cu lucru.

Iar căpitanul Sandoval, întreptînd greşit răcerea lui Jacobo, zise în fine:

— Dacă vrei să-mi faci o plăcere, căpitane, fă ca Domnu

tul să pătrăsească mai curând această cameră, înainte de a-l lipsi de respect.

— Dorința vă va fi satisfăcută, deoarece tânărul nu doarme decât ziua, pe când voi vă veniți cu răpăiau cât mai neîntrerupt.

Căpitanul Sandoval salută ușor, plătrând această altitudine mândră.

— Jacobo Fernandez dorea apoi să se încredințeze că aveți sănătos...

— Și pe ce privește aceasta ? Vă rog... lăsați-mă în pace să mă bucura cel puțin de singurătatea celulei mele.

— Vă cer scuze, întrerupse Jacobo, durerile mea e foarte cinstită, căci am misiunea să plec din nou cu un mesajiu pentru Anglia, și nu vreau pierdere pentru Republica noastră.

Atunci prizonierul privi cu ceva mai multă bună voință pe tânărul mesager, și răspunse aiurea :

— De altminteri, domnule căpitan, am ordin să vă comunic că vă veți duce, împreună cu Demoval care vrea să vă însoțească chiar o scriosare din partea senorinei...

Sandoval se ridică brusc.

— Dar, de ce nu mi-ați spus mai curând ? Duceți-mi-l imediat la stăpânul vostru.

— Nu, mulțumesc... aș a ordinul.

— Fie ! mâine, dar aș fi voit să citesc scrisoarea înainte de plecarea voastră.

— Nu era sata hotărîrea sa, dar dată stăpânul mi promite să-l mă aducă scrisoarea de la... răspunse Robert.

— Vagi fi recunoscător, căci dar'aș cunoaște scrisoarea, răspunsă prea repede pentru un simplu mesagiu pe care-l trimite Demonal, persoană, senorialTolèdes.

— Se prea poate... Dar, deocamdată vreau rămâne decât să vă cer scuze că v'am deranjat. Și Robert salută înclinându-se.

Jacobo nu făcu decât un ușor semn din cap.

Dar, căpitanul Sandoval, îi răspunse :

— Adio caballero ! și sise ei, Stânta Fecioară să vă protejeze... Curaj și prudență pentru-ca scrisoarea să ajungă în mâinile senorei Dolores Aiguzzi-o, vă rog, de deviziunea ei mea neștrămutată și de adâncul meu respect.

— Voiu face, căpitane... Așpuna Jacobo, salutând ușor ; togodinioară mulțesc Glacinta, Jacobo Fernandez, va ști să dureze amintirea ta în inima lui.

Un fulger de mulțumire, amprenta de bucurie lămâia-o cât căpitanul Sandoval se depărtă. Prizonierul îi zise un adiu lui Jacobo.

Dar, când fu singur deveni iar grav și întristat.

— Ce se petrece oare ? Ce însemnă această legătură în-

tre Fernández care pare un inamic ecclarat, și metissa Gisella, în care Robert e pe cale să găsească scînteia ?

— Nu mai întîmpin nimic în toată acestă înlănțuire de desvăluiri și de trădări, care se succed cu repeziciune, fără de delict și de virtute, de viață și de afecțiune. Apoi chipul lui Dolores, întimidatea cuvîntare a Mexicanului și mai ales acea promisiune îi revenia în minte și îi tranșportară în lumea visurilor, departe de cruda realitate a cărceri și mai ales la Dolores pentru care era gata să-și verse sîngele și să-și sacrifice viața.

— Oh ! exclamă el ! Dacă'ș fi putut fugi ! Dac'aș fi putut ajunge la Viedma ca să vîu cu ajutoare !..

Un zgomot de scîrșnet îi atrase atenția. Un om intră. Era Robert care-i aduse scrisoarea semnată Dolores.

In nori, Jacobo Fernandez și cu doi cavaleri de escortă care îi duseau de scăpătate și arătînd o pregătitoare. Era frică locmai să se ucre în sea, cînd Robert le dete ordin să se duca înapoi la grajd.

Banditul explică lui Jacobo, uimit, că va avea alți tovarăși de călătorie.

— Dar, pentru ce ?

Cavalerul banditul care rechinand pe tovarășii dumitale în escadronul său. Ale nevoie de ei ca să-l călăuzească printr-o regiune a pampasului, pe care ei o cunosc cu deamănuntul.

Și adăogă, voios :

— Haide tinere să bem căte un păhărel în timp ce noi dumitale îmbrățișezi pe dumneata cu ochii.

Și pe cînd Jacobo bea un excelent *mate au rom*, doi oameni veniră să se așeze la masa lui unul de altul în cealaltă vie.

Erau cei doi cavaleri cari trebuiau să-l însoțească.

Ana și prietenii ei, Mexicanul cu ochi albaștri împreună unor canali, adăvărse tîpuri de bandiți.

Unul era Pedro Gil, fostul om de încredere al lui Fernandez și mincinos, un descreier din trupele regulate argentine. Fără de tuate, în ochii lui Anaimane nu se urcuse din nou. Amintiri sau ce-o fi, el era cîtuși de puțin mîndru de ele, întrucît acum căuta prietenii.

Pietrea cea mai mare, un vulpoi brigand, care cutreera prairia, ținînd morții și răniții pe carei găsea în cale, în care ca care în sine.

Celălalt, numit Michele, era un *matador* din cele mai deocheate care se pot întîlni în cuprinsul Statelor Unite orientale. Pierduse un ochi într'o încleștare, de pe urma căreia stătea deochiat cu ochiul rămas sănătos, ca și cînd ar fi privit pe ascuns. Imaginea lui era de asemenea, sapată de ai lui patimi.

se unse cu dinsul, răzbunându-se pe toți călătorii pe cari îi găsea în calea sa, jefuindu-i și chinuindu-i.

Iată cele ce afla Jacobo, pe când inocțiorii săi beau parce pute mai mult, dacă nu Robert. Nu pruteau să fie sure pe cât și să piece.

Pe când Jacobo se urca pe calul său, un splendid armăsar pe care îl împrumutase șeful tâlharilor, Robert îi ajunse:

— Drum bun! mi obosii prea mult cal. Jacobo regretează pasă calului dumitale după ai lui Pietro și Michele, așa e drăguț patronul.

Și cum, mirat de tonul enigmatic al lui Robert, Jacobo îl întrebe cu ochiul, acesta adăogă :

— Da, la revedere, în curând, căci nu mai duci scrisoare de care era vorba.

— Dar, atunci, le o bun să mai plec ?

— Răspunde-mi mai întâi, ai spus eroismul, că Demonul pamfleurilor n'a binevrut să-ți răspundă la ultimul, ea e încă mirată de ceea ce ai făcut, nu știe încă ce valoare legală, sau morală.

Jacobo surâse, ridicând umerii cu dispreț.

Ce importanță avea în împrejurarea de față valoarea morală sau legală a unui eroism ?

Jacobo știa doar atât : că voia să se termine cu ostilitățile. Dar, nu putea discuta ordinile unui șef în serviciul căruia era dator, cu onoarea de gentilom-de Polonez.

După cum se vede, Jacobo se găsea într'o situație destul de grea de manevrat, în care altul s'ar fi pierdut de multe ori.

Răspunse totuși :

— Fie cum vrea stăpânul. Se știe însă că'mi voi face tot deauna datoria. Voi îndeplini misiunea ce mi s'a dat în ciuda tuturor piedicilor și a cursetor tradițiunee ce mi s'ar întinde. Cu cât mai mult cu cât trebuiau să mă lovească, atât mai mult o privire plină de înțeles.

Și pe când Jacobo se gândea cu tristețe la viitorul nesigur care-l aștepta, Robert răspunse :

— Curiște generoase ai deuna de un erou. Dacă cearta fiu va fi prieteșci, Jacobo, d-ta vei fi cel mai mare dintre noi toți !

— Mulțumesc, căpitane ! Voi ști, să merit aceasta glorie ! *Adios* !

Și dete pintenii calului. Dar, Robert ridică brațul și-l opri :

— A ! încă un cuvânt, impetuosule războnic !...

Și întelesese focul Demonului care voia să sacrifice pe Jacobo, acest om care, în mai multe rânduri, care putea deveni o amenințare, dar înțelegea în acelaș timp că Jacobo nu era o

mul, care să se lase ușor învins și să spună să-l lovească: ...

— Ai inteles de ginte că oncurile ce îi s'au fărut ter să plimbarea mîn toată noaptea nu sînt numai spre a-i face plăcere.

Jacobu cu un surîs ironic, răspunse :

— Nu numai că am înțeles, Robert, dar eram convins.

Și, înștiințînd, continuă :

— O ființă, căpătînd ; era numai pentruca să spun tobăsilor ceeace vînaseră ei ocîini mai, înțelectrice, decît voi mai ajunge la dânșii. Nu știu ce-mi pregătește destinul, fii însă sigur că acest scărnăvel nefericit nu va scăpînduși de a servi și de a-l urma ordinele.

Robert Darcy, mîhnit și dete, scurt, ordinul de plecare.

Intîrzi cîțiș ce trei cavaleri dispărură într'un nor de pulbere la ridicarea drumului care ducea spre cuvenea Demonului rădea în vasta prairie.

Galopînd astfel vreo oră, până ce Pietro dete ordin de oprire. Jacobu protestă, spunînd că n'avea nici un ordin de oprire și că prin urmare nu era cazul să-l întîrzie. Întîrzieri, se considera sefi expediții.

Mîhnit, înălțîndușe-se în scări aminti cuvintele căpitanului : „regulează-ți mersul calului după al lui Pietro și Mîchele".

— Și eu vreau să mi se oprire.

Dar, Jacobu vru să protesteze.

— Și eu, vă spun, sînt energetic înaintea...

— Nu vom face nici un pas mai mult. Pietro e șeful și eu mă supun.

Cel doi brigandi se deterâ jos de pe cai.

— Jacobo, furios :

— Vă cetăn să vă urcați pe cai, sau vă zbor creerii., înaintea...

Și, ridicînd pușca, o îndreptă spre el și pe urmă, cari un dau greș.

— Revolverul tău !... răsnă Michele. Iată timere mierlei ceva care te va face să-ți pierzi curînd mințile și în locul acesta ai mai multă prudență.

Și pe cînd Jacobu rămînea încremenit, Pietro scoase un pergament din buzunar și-l arătă, scriind :

— Citește, recruto ! și respectă pe urmînd pe Pietro N'am gradul decît de ați diminuată, e drept, dar iată iscălitura, sigiliu și armele stăpînului. Dovedind, dela care am primit ordinele pentru... Mai e vreo de spus în contra ?

Jacobo, nu putînd crede ochilor, citea și reciteа pergamentul. În fiecare rînd, o nouă surprindere, o nouă mîhnire.

— Haide, zînere, — ce Dumnezeu, Pietro e un om cum se cade. De ce nu-l asculți ? Ce-ți pasă ție ? Ești ca și mai bine. Descalecă și vino să bem amîndoi împreună. Asta

te va face să uiți necazul că ești un personaj mai puțin important ca de cineaștie.

Dar, Jacobo, fuarte urlitit, se înciipătînd și strigă hotărît:

— Eu nu decedez și pîne înainte.

Și-apoi repică Petru, sau de ucid... Motivul: refus de supunere fată de superiori.

Și întîmplarea reveleză asupra lui.

Jacobo deschisă ochii:

— Fie, mă supun. Dar vă las tuturor răspunderea ordinului și a viitorului întîmplărilor. Adio.

Și, cu pași mari, cu ochii sticlă, drepți mu, mă sinchisese foarte puțin, zise Pietro... Am cedin să mu atribuat de cît o anumită diferență între ei. Atîta tot. Nu-i nimic grav.

Și deschizînd o ușiță care era legată de sea, o destupă și dispăru în întuneric. Se auzi un țipăt, însă de furie!

— Hai, bea și să facem pace!

— Nu, răspunse Michelo, răspunse tănărul, aplecînd asupra titului brigadierului... nu, eu nu beau decît peste noapte.

— Nu e adevărat... Dar ieri? tot vinul pe care l-ai băut?

— Prin excepție. Fiindcă trebuia.

— Dar și azi trebuie. De ce oftin... Nu cumva ești dintre cei cari pățiresc necazul? Bagă de seamă nu-mi da motiv ca tu să mai tinzi drept... Înțelegi?

Jacobo luă sticla pe care i-o întinsese sergentul, dupăcă ea trecuse prin gîtul, sorbi și el o înghițitură și o trecu apoi lui Michele.

Acesta o luă, sfîrdă:

— Multumesc camarade, ești încă puțin sălbatec ca Tobasci, care nu știe, cînd bea cu cîtiva tovărășești cu care nu sălitatea sata vom face din tine un bătut socialist și simpatic.

Jacobo se prefăcu că la iscurnie vesal și replică:

— Nu mă cunoști încă bine camarade, mă cam să-mi pă-sesc calul.

— Ba te sătuiesc să-i tragi un pui de somn la umbra turpiului batisia... Michele va veghea... apoi tu... pe urmă ei... și vom continua drumul pe împreună.

— Nu mi-e somn. Voi face eu întîi de gardă.

— Cum vrei pînce... dar ai bîtut și ai junăt cărîi și aurut cauță noaptea aprepe... E drept că ai avut norocul de partea ta...

Jacobo răspunse răndul:

— E drept. Michele, ca la cingătoare vreo douăzeci de pesefas de azi și cinci sau șase de argint...

Pietro și Michele se privitră uimiți și Jacobo, înțelegînd ce însemnă acea privire, reluă răidînd din urmeț:

— Dar, dau prea puțină importanță banilor... Nu le-am

recunoscut nici odată folosul, beneficiile şi bucuria pe care ne aduce ea dacă...

— Hai, nu mai face pe apostolul, prefăcutule!

Şi Jacob, pocnindu-şi palmele înfrigurat, strigă:

— Eu să dau împărtăşanii banuşi? Vreţi dracu?... Ia-o!

— Ba, dovadă! insistă Michele, care fixa cu ochii lacomi ştrăgănoasa lui Jacob.

— Vă voi da dovada în mai puţin de trei minute... şi tăia cum...

Jacobo scoase o pungă de piele deia cingătoare, o deschise şi îi varsă conţinutul în pălărie, uitându-se cu coada ochiu lui la cei doi briganzi, cari se străduiau să nu se asvârle asupra monedelor de aur.

— Sergente Pietro, camarade Michele... am spus că am douăzeci de galbeni fără paisprezece parale cu mai mică pentru mine, căci aurul acesta nu-mi poate fi de folos, fără să-mi pierd sufletul. Restul este al şefului meu şi pentru mine restul.

— Glumeşti? întrebă Michele, întinzând mâna, dar tămânându-se cu Jacobo să nu-şi retragă banii.

— Nici de cum. Vă dau împărtăşania cu câte două monezi de argint pe deasupra. Imi daţi voie să-mi spovedesc atât cât să-mi pomenesc de bine, Sergente Michele, căci mărturisesc că tre Tobosi şi Demonul pampanurilor se va fi terminat.

— Ei, ce zici tu, Pietro? Trăncănă Jacobo Farrandes fi exclamă Michele, fericit de aversa care-i intra în buzunarele, complet goale cu un moment mai înainte.

— Te stimez şi te admir, observă Pietro! Voi păstra aurul pentru cazul de ajutor a conspiratorilor şi îl voi da stăpânului; iar pentru mine păstra cei doi pesoţe de argint... Numai că nu e nevoie să faci pe sfetnici cu bătrânii Pietro,, Întrebaţi pe vreun alt spun... Tu însă împleteşti banii cu noi, pentru ce?

— Pentru ce?

— Pentru că te temeai să nu-ţi furăm... şi să te trimitem pe lumea cealaltă pe când dormeai.

Jacobo tresări, văzându-se dat pe faţă.

— Sergente Pietro...

— Sergente, eu nu mă tem de nimic. Nici chiar de moarte. Totuşi, ca să fiu sincer, am vrut să evit ispita de a mă omorî. Nu din frică, ani spus deja cinstit, ci fiindcă am o misiune de îndeplinit şi o voi împlini.

— Nu cumva o misiune sfântă Pietro.

— Nu cumva e o amenităare ? adăugă Michele.

— Nu mă mai întrerupeţi, căci nu voi mai spune ni ciodată ceea ce ştiu. Puneţi-vă punctuale la cingătoare. Vedeţi, nu e nici o amenităare. Răspunsul meu nu e nici o sfidare, nici o amenităare, nu e de cât un avertisment.

în loc de a se potoli, Pietro se apropia de acesso cu arma în mână pe când Haidetí se ținea în spatele tânărului.

Momentul stătea de ipocrit pregătit sosire.

Jacobo, neștiind ce-o mănunchi își puse pe cap *sombrero*-ul aparat de o fină rețea de oțel, făcu un salt, își înfășură mantaua în jurul brațului stâng, scoase pumnalul și se puse în gardă.

— Loviti mișelor... chiar de ați fi acee, voi sti să vă tin piept. Haideti! Vă astept! Si amândoi veti fi morti! Lovitil Al tatru are ordinul pe care l'ati primit dela seful vostru, astfel ca semnirla să nu mai afle nici odată de mesajul pe care îl aveti. Haideti! care lovește întâi? Vă voi învăța cum stiu să vindu sus mi-o mar.

Atitudinea tânărului Meris era terifică.

Pietro și Haidetí se dădură înapoi. Dar însărat, se hotărâră să atmândoi se năpustură asupra lui Jacobo.

Timp de acee minute, lupta se destășură teribilă, apoi deodată o vitură, un strigăt și un cădăvă. Lovit în inimă, Pietro se prăbusea la pământ, pe când Pietro, scotând revolverul de la brâu, acelia pe tânărul metis.

Dar, acelia pusă aprinsă, scoase si el pe al lui, rămând pe adversar în cuapsă spre-a-l pune în imposibilitate de a continua lupta.

Focuri urmă de furie.

Dar, până de spaimă, mai mult decât de durere, văzând pe amicul său mort, Haidetí se repezi la Pietro cari îl înconjurară și înhățară pe Jacobo, scotând strigăte feroce și rostind cuvinte de urâ.

Acest atac simi pe Jacobo si mai înuit chiar de cât atacul misterios al tovarășilor sâi.

Tobasti! Dar de unde veneau? Si curând situația deveni critică, aproape tragică.

Indienii erau gata să sculpeze pe Pietro, lesinat. Jacobo era silit să-și vândă scumpa piele în fața unui inamic atât de numeros.

Dar, el era dintre aceia, cari nu-și pierd nici odată cumpătul nici chiar în fața celor mai teribile primejdii.

Cu o mișcare iute, de amândă pe deoparte, se înfășură mai bine cu brațul său de mesaje pe al vânătorilor Tobasilor.

Pe dată indienii încetară de a mai striga și cuprinși de

teamă, începură să consultară între ei asupra celor doi prizonieri.

Jacobo prinse de nedumerire lor că să se prezinte. Tobasi schimbară pe loc atitudinea, vorbiră cu Jacobo ei aceasta păreau că dase de o ceată de tâlhari asupra cărora întâmplarea Dusă din noua prizonier. Jacobo, pentru un moment, era salvat.

Tobasii incepuseră să se certe între ei, care să scalpeze mai iute pe Pietro, care, neavându-și în fire se târa prin nămăi ca o fiară de ei. Jacobo îl opri cu un gest.

— De ce să vă certați între voi pentru cea care nu va fi a nimic nici în ioloș? Vă propun o răzbunare mult mai terribilă și mai eficace.

Căpîtea Tobasi cari tinsese pe Pietro de par și erau pe punctul de a-l sugrumă, opriră la glasul tovarășilor lor.

— Ascultați! ascultați! Jacobo are o idee care va fi mai răzbunătoare mai bine.

Și cu el Pietro, lay în față morții, implora tertarea, Jacobo îsă cuvântul.

— Acest om e unul din cei mai josnici complici ai noi-Indușeleutului vostru inamic, demonul pampasului.

Urîete, înjură, amenințări zbuncură la acest nume.

Când se făcu tăcere, Jacobo continuă:

— Ar fi o mare greșală să vedă dacă v'ați mărgini să-i scalpați, trebue să-i lăsați pradă furiei stăpânului său, crudul Demon.

Am văzut, eu care vă vorbesc, în subterane sale, o sală de tortură, care intro zi va fi a voastră, când veți redeveni stăpânii pampasurilor de unde ei v'a alungat. Dar în asteptarea acelor zile, lăsați ca omul acesta, care a vrut să mă asasineze, ca să mă împiedece de a mă înapoia la mașile voastre și cu un mesagiu de pace și de libertate, acest om, o repet să plătească sub ochii săi, torturat în cele mai groaznice chinuri!

Murmure de aprobare salutară avintele aste și tobasii îi întrebară cum să procedeze.

Jacobo ordonă:

— Puneți mâna pe dânsul. Legați-l bine pe calul cuiva-i ada până-ici.

Tobasii se năpustiră asupra lui Pietro, care mai mult

mort de cât viu se lăsă să fie desbrăcat de haine și de arme de cal fără să scoată o vorbă sau un singur geamăt.

Și Jacobo zise:

— Și acum Tobasi, scălpați pe celilalți și legați-i pe cât sîu. Urmați-mă până în apropiere vizinei Demonului.

Și acolo vom da drumul calilor, care se vor îndrepta singuri spre grajdurile lor.

Și după ce ordinele sale fură executate și Tobasi își îmbrăcă armele între ai săi, Jacobo își puse coiful cel bun, și, încălecând pe un cal de soiu și pornì în galop spre cavarna lui Icarchy.

Tobasii încadrară între ei pe acela ai celor doi bandiți ai urmiți pe Icarchy cu mânie.

— Halt! comandă Jacobo după mai mult timp, să ne oprim. Vedeți dumnezi acolo ? La capătul lui e refugiul despre care v'am vorbit, o vizuina acelula care v'a alungat din patria voastră.

Stârgîte întîoiaşe se ridicară din mijlocul tabăsilor.

— La moarte Demonului!

Dar Jacobo îi linişti.

— Tăcere, Tobasi! Aci nu e încă sîua potrivită, sunteți prea puțini la număr spre a ataca vizuina lui Icarachy, dar, sîua aceea va veni... Fiți fără grijă!

De odată atenția tuturora fu atrasă de un spectacol neașteptat.

Atunci unchezu. Un indian sări de pe cal și îngenunchiînd puse urechia în pământ.

— Calii! Trepot de cal! Demonul Icarachy... strigă Tobasii uralnînd cu repede pe cei ce mai aucurându-și resursă, care se propagă repede și printre celalți.

Dar, tănărul metis strigă.

— Jacobo e venit numai de cât voi, tobasi! El nu se teme să execute opera de dreptate...

Și unind gestul cu vorba descălecă, își desfăcu tunica la piept, scoase o foae dintr'un carnet și scrise cu creionul aceste cuvinte pe care le traduse apoi Tobasilor :

Demone al pampasurilor.

„Cel care nu se răzbună nu e om! Iată cum tratez eu pe asemini, Nalndul-i acelula care le-a înarmat bratul. Dar, crudincios ordinelor primite, încoiparat de tobasi, cari m'au bast

prisonier și mă duc la șeful lor, voi înmâna semnătei Dolores mesagiul care era să mă coste viața".

Soldatul și inamicul tău
Jacobo Fernandez

Și prinse acest bilet pe pieptul lui Pietro cu un spin de salcâm, în plină carne lângă inimă. Pietro înjură din nou.

— Și acum, Tobasi, tată cavalerii Demonului! În fața numărului temeritatea nu înseamnă nici vitejie, nici curaj, să batem în pumni.

Jacobo de abia se urcase în șea și plonje de gloanțe se abătură în jurul său, pe când Tobasii fugeau în goană calior.

Dar, banditii lui Icarachy nu se gândiră să-l urmărească de cursce văzuseră cum lui Pietro și al lui Michele și starea orbilă în care se găseau cei doi mizerabili.

Și pe când capitanul Robert de abia îndrăznea să vestească pe Demon de cele petrecute, Jacobo și tobasii nu mai erau de cât un nor de pulbere în depărtare...

Patruzeci și opt de ore mai târziu, Jacobo Fernandez admirabil de îndrăsnească și de curaj se apropia în fața cortului șefului tobacilor, nu ca un învins, ci ca un erou.

— — —

CAPITOLUL II

O RASCUMPARARE IMPOSIBILA

Roberto porestind Demonului cele petrecute, îi preciná biletul, aşteptándu-se la o groznică trăsnire de furie.

Se temea de ea ca şi când ar fi fost el însuşi vinovat şi ar fi preferat să fie la chipa aceea în mijlocul unei bătălii de cât în fata stăpánului său. Icarahy mesteca nervos o tigară şi o puse pe masa lui de lucru ca să citească biletul lui Jacoboro; citindu-l buzele sale se contractară, ochii îi străluciră, mâinile cuprinseră patul revolverului dela brâu...

Cum avea să se termine acea întrevedere? Robert trecea drept un viteaz, dar nici odată nu se simţise atât de intimidat ca în acel moment. Căci el fusese care recomandánde pe bandiul Pietro ca pe singurul în stare să dea fiera grege învîtura.

Icarahy, cu un gest brusc motolit, se ridică şi încrucişând braţele în faţa oţtierului, care păli, îi zise:

— El bine, ce spui de asta, căpitane Robert?

Căpitanul rămase cu gura deschisă. Era prima oară când Demonul îi ponea o astfel de întrebare şi prima oară când îi da acest titlu.

— Haide, repedo, păreres dumitale... Vorbeşte! Robert bâlbâi:

— Păreres mea? Jacobo e un trădător.

Icarahy repică gâcea:

— Nu aşa, căpitane, Jacobo e admirabil. E un bărbat f ŭ un caracter... apoi avea nevoe de sece ca câinsui ca să conducă pe aceşti mali. Dă pentru de-la căpitane na esti revocat ca cât de un singur lucru, că te-al crupat de Pietro în

tot să urmărești pe Jacobo și să mă-i aduci mie. Vei sta zece zile în carceră. Și te tac căpitan pentru că fiind în frunțea unui mare număr de oameni ai putea-i-ți pune repera mai bine greșala, sau să meriți mai bine moartea.

Vezi zece zile în carceră... Căpitanul Robert salută și porni repede spre ușă, de teamă ca Diavolul să nu-și schimbe părerea. Înzecindu-i pedeapsa și suprimându-i gradul.

— Robert! căpitane! încă un cuvânt!

Ofițerul se întoarse gândindu-se:

— Și-a făcăcat, ăsta, ață mică de ginere!

Iar ieșachiu îi sise zise:

— Fii-mi o plăcere. Înainte de a intra în carceră. Zdrobește craniul lui Pietro. E un imbecil, care mi-a meritat să trăiască.

— Așa voi face, domnule.

— A! încă ceva, auzi-mă de adus numaidecât căpitanul Sandoval. Să-l aduci pe... viu!

Ofițerul nu adresă să-i apuie de două ori și trimise să cheme pe căpitanul Sandoval care fu adus înaintea Demonului.

Cinci minute mai târziu doi oameni transportau un cadavru pe o targă: era acela al lui Pietro. Apoi Robert se duse la sergent Sandoval și-i șopti câteva cele ocpitalitate. Ascesta nu păru câtuși de puțin mirat. Căci era ordin.

În timpul acesta, în cabinetul Demonului, căpitanul Sandoval, intrat cu pălăria pe cap, fuma o țigară de marcă fină, oferită de Demon.

Vărându-i unul în față altuia păstrară limbajul și maniereie unor oameni de lume, nimeni n'ar fi crezut că erau doi inamici înverșunați.

Ieșachiu întrebă la un moment dat pe Sandoval, dacă nu se plictisise în închisoare și dacă nu voia să fie prizonier pe cuvânt.

Căpitanul răspuns că refusă după cum mai refusase și altădată sperând să întoarcă mai bine intr'o nouă ocazare.

Demonul răspuse punnnil, dar cu un aer indiferent sise — Am primit un mesagiu dela seorita Dolores. E tot în mâna Tobalcur.

— Știam aceasta. Dar, de fapt, nu e prizoniera lor.

— Înțeleg, dar poate nici din scrisoarea ce v'a scris cineva fi fericită să înceteze ostilitățile.

— Nimic mai adevărat, dacă vreți în primul rând, să-mi dați voie să plec.

Surâzând, Icarovitz răspunse:

— Cine știe mai multime de care locotenentul meu, Acmatuelo le-a lăsat să-l scape? Ar trebui, m'ai înțeles, să se înlocuiască în casa mea de bani.

Impasibilul, Acmatuel protestea.

— Nici odată! Vrăți servi de ele ca să pumeți în flăcări fericeasa Argentină. Nu, aceasta nu va fi nici odată! Prefer să-mi pierd rentele statelor incerte de cât să contribuiu pe chiar pe de departe la opera de bandităm și de deznorganizare socială pe care ați, și mărealiății voștri aliați aiți îndrăznit o să întreprindeți.

Icarahy ascultă zâmbind aceste cuvinte violente. Răspunse:

— Cipitane, respect părerile dumitale pentru sinceritatea lor, nu le voi pedepsi după cum aș merita, dar află ei senorita Dolores nu urmează sentimentul dumitale și aprecind mult mai mult libertatea pe care o dispretuești cu atâta mărăcie.

Cipitanul Sandoval murmură nedumerit:

— Nu înțeleg, explicați-mă mai limpede, vă rog.

— Sandoval să știi aceasta explicație în scrisoare ce v'a trimis.

— Vă înțeleg și mai puțin. Scrisoarea se conține câteva fraze nu tocmai clare, pe care le pun pe seama tinereței sale care nu știe încă să se exprime, mai ales în starea de spirit în care se găsește ea...

— Și totuși un ceu de cultura dumitale ar trebui să știe să citească printre rânduri, obiectă Icarahy.

— Ce vrei să insinuezi? Izmil seama. Nu nu voi fi tot deauna primitorul dv. atară numai dacă nu veți pune să mă asasineze în casa mea.

Icarahy ridică umerii.

— Să nu dramatizăm lucrurile. Eu nu insinuez nimic, nu știu nimic și nu mai știu nimic, ară scrisoarea senoritei, citește-o și recunoaște că dacă aceasta nu e o dovadă de afecțiune pentru dv. nu mai înțeleg deosăbirea-mi că nu știe încă ceeace pretinzi că nu știi.

— Icarahy, nu vei cîti aceasta scrisoare, exclamă căpitanul Sandoval, repezindu-se la pompia și smulgând o sabie. Icarahy, nu mini nici odată, nici chiar cînd vorbesc cu un inamic.

Icarahy îl gărăbi să spună.

— Dar Demonul fără să clipească și fără să se miște din fotoliu, zise foarte calm:

— Pune to rog, spada la locul ei Icarahy nu se bate cu un prizonier și știu... știu că în totul asistența de a retrage cuvîntul „mintit" care a depășit intențiile sale.

— Prefer scoasta ție oficerul, pundnă sabia pe masă.

Și acum spuneți-mi ce m'am prefăcut eă nu știu și pe care vă dau cuvîntul meu de oficer că nu-i știu?

Demonul zîmbi din nou și zise:

— El bine, mă explic. Bazîndu-se pe recentele înfrîngeri ale locotenenților mei, somarița Dolores s-a închipuit că-mi poate impune sau influența. Mă cam cam?

— E vorba numai de a cădea în învoiala și de a vă lăsa o parte din mostenirea care-i fost lustă de Manuelo. Dar, multumită Demonului, somarița a remtrat în posesie, celce nouă milioane și acum are dreptul să vă pule condițiuni.

— Cezi că și-a lust milioanele înapoi? Dar, una din condițiuni pune la-a pus, te privește pe dumneata personal, — Pe mine?

— Tocmai. Află dar că senorita e de părere că voiarez ă răscumpărare de trei milioane de pesetas în aur. Această e suma pe care o cere pentru ca să-mi lase viața cu dînsa.

— Icarahy! strigă căpitanul Sandoval, foarte mișcat. E cere cu putință?

— E adevărul.

— Dar, cum se poate ca senorita Dolores să-mi facă insulta să mă creadă capabil să primese un sacrificiu atît de enorm?...

Căpitanul se lăsă să cadă în fotoliu, dar stăpînindu-și ciudă, continuă:

— Dela trădători, dela drojdia poporului argentin, dela țară de lepi și de asasgetuțe ele mai de disprețuit!...

Dar Icarahy rîdea mîna.

— Liniștește-te, căpitane! Bine... reiați acrul calm și de sobită victimă... fe acelui...

Căpitanul relu cu aceeaș ceva mai calm:

— Icarahy, vă dau cuvântul meu de cinste că secunda Dolorose Alcantro e nevinovată de grava ofensă făcută prințișe astfel de propuneri.

— Și totuși? răspunse Demonul zâmbind malițios... Scriptoarea în care semnăția mea face această propunere...

— Nu te bucura încă, Icarahy, căci actuala mă mult ca pe mâ supui fiindcă stii că nu mă pot apăra... Dar, imi vei da socoteală mai târziu de acest nu voi mai fi prizonierul dumitale...

— Bine... bine... Să vezem poate asta. Zicrai deci, căpitane ?

— Că kirt pe senorita de insulta învoluntară și, ori și cum aș fi un ingrat dacă n'aș avea o profundă recunoștință pentru gestul...

— Ei, ei, prietenul meu, căpitane. Nu se găsește în toate sfere o frumoasă mostenitoare, care să dea trei milioane dintr'o dată, numai ca să dai destule supărări pentru un tânăr căpitan... fie el chiar și cavaler dumitale.

Dar căpitanul nu păru că la în seamă cuvintele. Demonului și continuă cu aceeași glas și-și ar vorbit sie însuși:

— Dolores n'a acceptat decât nobilul și generosul imbold al inimii sale, fără să se gândească la interpretarea ce i se poate da, ea, să aibă de gând să mintă pe căpitan. Eram luați de familia sa, insulte de a rămâne oefană și ajungură, sub tutela lui Don Esteban de Luca.

— Spune adevărul, ca pe prietenul din copilărie a vrut să-i salveze și pe logodnicul pe care să i-a ales.

— Nu pot răspunde.

— Și dacă ți-aș ordona ?

— Nu-ți voi răspunde.

— Fie, atunci ordon mimic... și voi asculta cu bunăvoință amintirile dumitale dintr'un trecut care pare să-ți fie foarte scump.

— N'am ce face, Icarahy, cu bunăvoința dumitale, care nu e în fond, decât o indiscrețiune.

— În zeama la aluziile dumitale. Demonul ar putea să se înfurie. Nu reg, continuă.

— Mulțumesc. Continuu, dar numai ca să te întreb dacă al scris Senoritei și ce răspuns i-ai dat ?

— Aș putea să-ți răspund că n'am nimic de spus,

Dar, sunt animat de cele mai bune dispoziții față de d-ta. Am răspuns deci, că acceptă trei milioane de pesetas în aur pentru d-ta și unul pentru procurator, de care se vede însă că Sendrea nu prea ține mare seamă.

— Și d-ta, care cerușezi nouă milioane te-ai resemnat la o astfel de schimbare?

— Da, așa mi-a plăcut, d-le căpitan. Și adaugă cu sarcasm:

— Da, numai spre a-ți fi pe plac.

Căpitanul tresări ca și când ar fi fost mușcat de un șarpe veninos.

— Și cu refuz cu energie... să primesc libertatea cu preț unei infamii... nici o dată. Chiar dacă ar trebui să-mi cresc eroism.

Dar, n'ai de cât să-mi dai d-ta acești bani pentru răscumpărare.

— Vai ! Om crud, care te complaci să mă faci să beau până la fund cupa amărăciunii. Știu bine că averea mea e încredințată bogăției mele soacră. În situația pe care mi-o voi căștiga cu spada mea și în momentul mea de sărbat, a cărui viață aparține pătrimi și zeflior mei.

Ioanițe zise răutăcios :

— Toate astea sunt foarte frumoase, dar Icarahy nu-ți restabilește bianțul cu vorbe elocvente și răsunătoare.

Apoi, deodată, schimbând tactica și cu elocvență cea mă de o cauză mai bună, căută să atragă pe căpitan de partea sa, cerându-i să demonstreze că nu se înjosea primind cele trei milioane ale herițelor de care va putea să i le înapoieze îmediat din marile câștiguri pe care le-ar putea avea, primind să devie generalissimul armatelor Demonului pampasurilor.

Și, având tăcerea lui Sendoval, care cu greu se mai putea stăpâni să nu-i sară la gât, drept o consimțire, Icarahy continuă cu ton pedetic de cretor:

— Te asigur, în chiar ții ție că inutilă ce Senorita Dolores îmi va fi plătită cel mai milionar, — sau fimi va fi pecuniar sunt garantiile necesare, îți jur, o repet, că vei fi liber să te ieși.

Și, Icarahy, declară:

— Am tocmai printre prizonieri mei un cîlugăr capu

cin, care, ferfeit că va fi trimis înapoi la mănăstirea lui fără pagubă pentru punga sa, va fi entuziasmat să binecuvintezea căsătoria d-voastră.

Sandoval, revoltat strigă:

— Destul, mizerabile, care ne insulți pe Senorita și pe mine.

Dar Dolores m'ar dispreța, dacă aș primi propunerile dumitale, înduhnind ruşine de a-mi trăda patria!

Demonul înțelese, că nu va obține nimic pe calea asta și ne mai stăpânindu-și furia răcnește pumnul spre Sandoval și strigă:

— Pentru ultima oară, nu mă provoca... Ia seama. N'am acceptat ultimatul lui Dolores, dar...

— Te tac, mârșăvia Dolores.

— Fie. Senorita Dolores Alcanta vs trebui să-și ție cuvântul... Dar, când vă iartă în privința mea, în numele d-ta mă trăzesi ca pe un inamic, vei fi teribil cu d-ta... Cât pentru Senorita...

— Ce dracu! mai premeditează! întrebă, mândru, Sandoval.

— Aha! Nici un dicteț! i-ar dărui numai de nu voi fi silit ș pe primul loc, acela de a te face să fii trudus în fata curții marțiale ca să îi condamnat la moarte, privând astfel guvernul acțiunilor de cel mai vitez ofițer.

A! înșă-mă, te rog, să râd! ha! ha! ha!

Inchipuește-ți pe ministrul dumitale de război, care așteaptă cu îngrijirare înapoierea căpitanului Sandoval, căsgantul ofițer... a cărui dispariție e pe cregt depășână în garnizoana din Vitoria?

Dar, să lăsăm glumele și să sfârșim!

— Ei și pâvrem mea! declară cu răceală căpitanul, Icarshy replică?

— Dacă mă întrerupi mereu, d-le căpitan, nu voi sfârși nici mâine.

Căpitanul Sandoval, nu se putu abține să nu zâmbească și zise:

— Intr'adevăr e spiritul lui Sancio Pancia de Cordova care vorbește prin gura dumitale. Bietul portughez suportase adevărul de felul lui. Complimentele mele Icarshy... ești rudă bună... — deși n'ai nici nobleța, nici cavalerie, nici generozi-

tatea sa, — cu Don Quixote dela Mancia ca apărător al revendicărilor sociale și revoluționare.

Demonul pamgeamuriior umplu de comparație, iritat de ironia lui Sandoval, era în culmea furiei, umul din acele accese de furie, care-i făceau chiar să înșpăimânte pumnalul în interlocutori sai.

Scumpa un revolver dela cingătoare. Făcu un pas spre celter și se opri.

Căpitanul, palid dar liniștit, încrucișă brațele, lipi călcâiele și aștepță tespăn cu ochii în ochii adversarului său, ca acesta să tragă.

Dar demonul lăsă revolverul în jos, îl așvârli pe masă și mumâind, spune servitorului să cheme pe doctorul Geromia și pe tovarășul Sandoval.

Apoi, rugă pe căpitanul Sandoval să ia loc și să fumeze o țigară.

Oriîcum nu știa ce să creadă, uimit de acea schimbare bruscă, întrebându-se ce scop urmărea, chemând pe doctor și pe tovarășe?

Demonul văzându-l preocupat îi zise :

— Aprinde-ți țigara, domnule căpitan. Nimic mai bun de cât fumul ca să risipeți preocupările gâcitoare.

Oriîcum se scuză, aprinse un chibrit. Un mic norulet de fum fugi în ferestrea deschisă. Cei doi oameni fumară o clipă în tăcere. Intrând doctorul Geromio îșî făcu apa rîția confundându-se în plecăciuni adânci.

Bence Barabba aștepta în prag ingii cu Demonul să-i ordone să intre.

Tinea în mână o trânghioară, care deși subțire, păre foarte solidă.

Căpitanul Sandoval păli, dar păstrându-și toți sângele rece, se gândea :

— Canalia ! mizerabilul ! Vrea să mă strangulere... Aș fi preferat o moarte de soldat cu un glonț în frunte.

Și, deși, avea o bravadre de eroare când Demonul ordonă călăului să se apropie.

Iorarhy îi zise :

— Dar, de ce trânghia asta ? Cine ți-a spus s'o aduci ? Javărie-o într'un colț.

Căpitanul respiră mai liniștit,

Icarahy rehuă :

— Nu, Barabba nu voi da nici-o dată acest gen de moarte căpitanului, care e încă așa și poate chiar și mâine aseară mea. Ca toată că acestor curiuțe continuou a amenințare, căpitanul zîmbi.

Icarahy ordonă :

— Barabba, ia două spade și prezintă-le căpitanului ca să-și aleagă una.

Sandoval se ridică.

Ce înseamnă asta ?

Icarahy răspunse :

— Acesta: că mie, Demonul Pampasurilor nu-i vreau pofta să schimb o lovitură de spadă cu valorosul căpitan Sandoval. Aceștia sînt ai sunt curioși să constat abilitatea unui oftier argentin de care mi-a vorbit Barabba.

— Refuză ? Nu cumva ești laș ?

La această ultimă, căpitanul smulse spada din mâinile lui Barabba, care surâdea feriți.

— În gardă ! urlă el. Pentru onoare și pentru Dolores !

— Bravo ! răse Icarahy. Nu se poate să fie cineva mai tragios și mai cavaler. Dar mai întâi să stabilim condițiile duelului.

— La ordine, zise căpitanul.

— Terenul căpitanul nu va fi inspoat... D-ta îți aperi viața, căci pentru mine a prea prețioasă pentru ceapa pe care o spăr, ca s-o risc într-un duel, care ar putea lipsi această cauză de cel mai puternic sprijin. Astfel Barabba care e cel mai bătăuș spadasin mă va spăra de loviturile primejdioase sau mortale cu care mă vei amenința.

La această decizie bizară și neașteptată căpitanul se înroși de mînie.

— Dar e grotesc... protestez ! De ce nu te-ai servit adînsele ori de revolverul dumitale ?

— Așteptă, căpitane, ce Dumneoru !

Aceasta însemnă că și eu voi ridca pe a mea, căc în patru pumni prin întrecerea lui sonor Barabba. Dar, dacă mă răncști cât de puțin, te tert de răscumpărarea de trei milioane. Accept ?

— Accept, și, în gardă !

Ultima condiție, căpitane. Trei minute de repaus după

fiecare reprizăi se atâtea reprize câte-mi trebuiesc ca să ating un organ vital. Doctorul e aci spre a constata si a pansa.

— In gardă, domnule căpitan !

Si căpitanul dinel începe.

Icarsby trăgea cu vâcsul si loviturile erau parate de Barabba, care lasea si el o sabie.

Lupta fu întărâtată, în a patra reprizăi Demonul urlă de furie : fusese rănit la antebraţ.

Si pe când Gerozim îi panza, Demonul sise adresa urlând său, care refrasuse să-i întindă mâna :

— Fie cum vrei. Tot inamici nelmpăcaţi...

— Te-oiu mânca si te digeri pentru ceea ce mi-ai fi rămâi tot Demonul.

— Nu există decât o singură onoare !

— După cum nu e decât o singură Dolores! Atitudinea dumitale mă scutește de orice scrupul si d-ta ai pierdut o cum pentru totdeauna, amenință Icarsby.

— Ni-ţi pi curăsitul ?

— Fac ce-mi place.

— Lasaţi-l tuhăi ! mincinosule !

Si căpitanul Bandoul cu spada ridicată vru să se repeadă asupra Demonului furios că nu îndrăsnise. Dar, stăpânindu-se, îndreptă ar oşi brusc. Se gândise că nu puiea comite o miselie, lovind pe un rănit, fie el chiar Demonul pampasu lui.

Si atunci, sise cu amărăciune:

— Acest duel nu era decât o comedie, văd bine ! Ai înscenat-o numai de a jefui pe amanta Dolores de banii sâi

— Poate că e aşa cum spui.

— Ulti că nu mai e în puterea d-tale ?

— O voi regăsi.

— Poate.

— Desigur. Accastă avere e în mâinile unui om care se numeşte Lupul Roşu şi care vrea să ia de zestre pe Dolores. Iv voi lăsa pe Dolores, dupăce o voi iua dela tâlpoi, si îmi voi lua banii înapoi. Si dacă va trebui, voi pune pe Dolores la turtură, ca s'o silese să devie sclava Lupului Roşu. Barabba se va însărcina cu aceasta.

Icarsby aruncă un fior de ocoare care îi înghetă tot sângele,

Simțea că înșelată. Se temea, cunoscând tatăl ei caracter a tinerei fete și gândea că ea ar fi murit mai bine, de cât să știe sperjurată, ea, sperjură... Și nu apunse Demonului, dar Dolores și căpitanul nu bănuiau în secret și ei starea fată așteptă să devie mațică și să se cunune cu bărbatul pe care și-l alesese.

Căpitanul arunca o privire de ură Demonului, care rădea de chinul ce se citea pe fața prisonierului său.

Își întoarse ochii, ca să nu le ațâțe și se răpustească asupra lui Dar, cum Barabba, din josnică lingușire față de stăpânul său, știa cu un ser haiducesc, căpitanul își pierdu răbdarea și se năpustă asupra lui cu atâta furie, încât Barabba căzu la pământ, asvârlit, se rostogoli la pământ.

Fu o luptă de două minute, în vederea celor doi bucuroși pâră că se amuză mesje, încurajând pe Barabba, sau îrritându-l, după cum vedeau că favorizează sau nu, învins.

Dar, deși căpitanul era sprinten și iute, și de o vigore puțin comună, Barabba, care avea o furtă herculeană, izbuti să-l imobilizeze.

— Isprăvit ți stie omenie!

— Nenor! cu libuntă; de altminteri să ți scăpat numai cu vre-o douăzeci de lovituri de vargă... din ordinul meu!

Demonul replică:

— Ah! Am mai doborit eu pe alții, ale căror forțe erau înscrise de valorosa aparatelor de furtură.

Demonul întoarse fața, pe când întrun colț doctorul Geronio încruntă ca o frumusă.

— Domnule Gamalan, te rog să nu leșini! Ia terminat, iată și amputarea ți reclică frânghia care e la picioare! Domnule, ai avut-o în fiară Barabba, căci presupun că nu vei avea curajul să-l vei da.

Geronio, stăpânindu-și emoția, se apropiă de Barabba, pe când căpitanul, zbătându-se cu disperare, îl lovea cu călcâiul în față.

Barabba, se ridică și scoțând în palmă un val de sânge și un dinte,

Icarahy observând, îi zise:

— Bravo, bietul meu Geronio, du-te de curăți-te în laboratoru dumitale.

Geronio ședea bombănind amenințări la adresa căpitanului,

Acesta nu-i aud, dar de altminteri nici nu-i bă-ri că atenție; se strâmbă furios sub apăsarea colosului Barabba, care întreabă, de odată cu cuvintele, și lupa ziarului.

— Iată... s'a făcut, stăpâne... spunești dacă n'am procedat bine și repede.

Barabba avea amorul său propriu. Stăpânul îl complimentă și îl spuse să lege la gură pe căpitanul Sandoval, să zăvorâsgă ușile și supraveghe aurul...

Barabba se supuse.

— Și acum, ce trebuie să fac, stăpâne?

Căpitanul încetă să mai strige, așteptând răspunsul.

Ivanhoy sicea :

— Nimic, numai pe acest izvaștiu tânăr la regimul procurandorului, timp de opt zile. Dacă asta nu-i calmează, vei mai continua încă o săptămână. Dacă mirosul aurului nu-i va asa mai departe, dacă va fi necesar. Apoi îi vei reconduce în cetățile sale, ca mesagerii.

— Nu vei putea spune că pedeapsa e grozavă. Te străduesc să te scap de cicl pentru o săptămână amorita va fi destul cuspede mea, sau prizoniera mea, aceasta va dejuna de altfeluri de mâncări că să dimineață am avut vești foarte bune...Tocmai au fost surprinși și masacrați în mare număr; zmeriță și cei mai viteji căpitani sunt în puterea lui Manuelo.

Minține, fiindcă nu știa nimic.

Și urmă :

— Toate protestările dumitale, furia și mândria dumitale, nu vor avea altă urmare de a dunt prizoniera mea mai mult. Intâiu. Acum cunosc omul, taina sa și sufletul său mult mai bine decât dupăi informațiile ce mi le-au dat agenții și spionii din cervicioi meu. Puțin mă importă acum dacă ești alintul meu sau nu... puțin mă importă că ești tres milionar pe care le-ai refuzat, ți la care am renunțat, căci știam că sunt alte sorți pe drum.

— Ah ! Domnule și să rămâne încă multă vreme regele pungașilor !

Și îndreptându-se spre călău, care sinea un capăt al frânghiei cu care legase pe prizonier, făcu un gest de comandă și ordonă cu un ner dispretuitor :

— Barabba, iată bagajul de-aci ! Sunt sătui de vol pentru azi...

CAPITOLUL III

Eroismul lui Zomba

Intre timp, cercetaşii, amestecaţi fără să ştie în această dramă complicată, îşi continuau propria lor aventură, crezându-se în faţa unui fapt unic şi aşteptau răpciugile călătorilor abii de către indienii trădători.

Ei nu cunoşteau evenimentele ce se desfăşuraseră în jurul lor şi în care aveau să le parie în curând în mod efectiv, Iam însă în momentul în care se împărţeau astfel : Marius călărind fără şea pe calul instelat, atrăgînd rău doborî cu un foc de revolver pe un om înhăcuit cu un *gaucho*, care trăsese de două ori asupra lui. Şi în urma lui, în vale, Raimond, Jean Bart, Zomba şi Tchuam-Peq, venind în galop după urmele călăreţului instelat.

Şi pe când, şeind din vale, Raimond şi tovarăşii săi alergau de departe calul negru călărit de Marius, fugând pe câmpie, calul primitiv al acestuia urma şi el cu pas hotărît, fără să fie observat.

Dar în momentul în care Raimond, Jean Bart, Zomba şi Tchuam-Peq, după ce trecură torentul, se întră după Marius şiguri că-l vor ajunge foarte curînd, Zomba întorcîndu-se observă calul lui Marius care ola pe marginea apei, neîndrăznind să treacă.

Pe când calăreţii îşi continuau cursa, Zomba se hotărî să se ducă pe malul celălalt ca să la calul lui Marius care era preţios, nu atît pentru valoarea sa cît pentru şeaua sa şi pentru mica lădiţă cu muniţii pe care o ducea, în afară de carabina lui Marius, care rămăsese prinsă de şea.

mentia lui Zomba era să ajute calului ca să treacă torentul, scăldându-se odată cu el.

Ajuns pe malul celălalt, Zomba descălecă spre a-și da mai bine seama cu ochii săi de ce natură de vale să treacă călul.

Ingenuncheză și descoperi un spin enorm, care pătrunsese adînc în copita bietului cal. Și spinul înfipt prea adînc, nu putea fi scos numai cu mîna.

Ca și cînd ar fi înțeles că vola să-i ajute și să-i scoată spinul, înțelegîndu-l animal foarte pricinos ridicat, stînd zănticat și urmărindu-l cu o privire supraveghe cu mîna mîi gesturi ale lui Zomba.

Acesta scoase din buzunar un cuțit cu mai multe lame printre care cea și o pensetă. Dete cu precauțiune la o parte mărginile unde pătrunse adînc și după terminînd pensetă rea să pătrundă acul, care pătrunse adînc sub copita calului. Apoi îl trase cu siguranță afară.

Durerea, însă, trecu, cum turnat pe baltă, spăli copita și introduse și celelalte picioruri din lichid în rană. Călul trebăzăi bine, dete cu capul în semn de mulțămită, sau ca ceva.

Zomba, satisfăcut, vă să se rădice, călul simți adăstînd-u-se pe spinare o greutate neașteptată.

Incredul se ridică, să scoată revolverul sau securea, dar finaintea sa el putu face cea mai mică mișcare, fu doborît cu pămîntul și unul animal aplecîndu deasupra sa și țintindu-i strîns de mîini și de picioare nouă individi îmbrăcați în costumul de gaucho, cari îi spuneau:

— Cine ești și ce vrei acolo cari au fugit înaintea ta ?

Și cine e acela care a ucis pe unul din camarazii noștri ?

Dar Zomba era speriat de ei și răspunsă în întrebări și ca și cînd n'ar fi înțeles, răspunse în italienește :

— Ce spui ?

Ahîa sise aseste cuvinte și unul dintre individi exclamă și el în italienește :

— Ah ! E un compatriot de al stăpînului. Să-l ducem la refugiu.

Cu o dexteritate care uimi pe Zomba, deși nu era omul care să se mire ușor, ace oameni călări îi urcară în șa pe cal sălbatic, legîndu-l picioarele sub burta animalului.

Zomba văzu pe bandiții călăreți-se aruncă cu călărețul camarazilor lor, ucis de Marîua, și îi auzi exclamînd:

— *Muerto !*

— Or, ne mai ocupându-se de camaradul lor mort, se au pus pe cai pe cari unul dintre dânșii îi aduse dintr'un „hergelieu“ din apropiere.

In pampas se numește chappurni o pădurice cu mici tufișuri spinoase și atâtea acoperite de mușchi, umbrite ici și colo de câte un arbore mai înalt.

Doi gauchos luară băștinile calului lui Zemba și un altul se ocupă de calul lui Marius, întregu banzil având-o în galop, într'o direcție care forma, în praire, un unghiu cu acela în care porniseră Marius și, în urma lui, tovarășii săi, cei mulți dispăruți.

După un sfert de oră se auziră, apropiați, urmând cursul pârâului, cei doi gauchos și de îndată în care Zemba recunoscu printr'o vale îngustă și în mai puțin de o oră se opuse în fața unui stuang întunecat, care se cere de deosebire. Zemba îl luase drept o fortăreață construită de mâna cameniloi.

Era acea grămadă enormă de copaci și de stânci, care formau refugiul Demonului pampasurilor.

Barda și machetele înaintă pe un drum întortochiat printre stâncile joase și în momentul în care Zemba își da seama că nu mai puteau înțelege deschișările, o ceată de călăreți se puse acea nul naturali. Gauchos care conduceau pe Zemba se opriră.

In trunchi scorțos grup care înaintă, Zemba distinse un om elegant îmbrăcat, care purta pe cap o rochie rogie.

Și Zemba rămase încremenit.

— Dară deci să cunoști cu mască roșie? Acuși deci Demoni al pampasului? Tehuan-Peq nu știe, dară știe, dară știe!

Și bravul negru înțelegând că duse de un mister, se gândi să fie prudent.

Căpetenia cu nul-sperla prea mult. Știa că cercetarul nu-l vor lăsa să că vie face total cu să-l regăsească.

Unul se urcase în spatele său, cel Zemba observase urmele sângerii care le lăsase cal în spatele său.

De acea, având mintea că se poate de limpede și de liberă, Zemba se întreba de ce ore va putea să scape.

Nu se gândea deloc la cruzu-l aștepta.

Când elegantul tânăr cu mască roșie fu la cinci sau șase

pasă de grupul gauchilor, operi sălii și întrebă în spaniolește, cu un accent autoritar :

— Ce-i ? Roberto ?

Unul din gauchos, răspunse înaintând :

— Stăpâne, am capturat pe negrul acesta la ușirea din talaua lorbunilor albastru.

— În ce împrejurare? întrebă omul cu mască roșie.

Atunci Robert povesti cu cea întâmplare : apariția unui cifiere pe faimosul cal înșelat și cum gauchо-ul care era de sentinelă trăsese asupra lui.

Dar cuirasatul cavaler, fără să se oprească, străbătuse cu un foc de revolver capul camaradului lor. Apoi dispăruse. Dar în urma lui apăruseră alți călăreți printre care Robert distinse bine un arab, un mexican, un armean călărind, judecând după costum ; ker negrul fărea și el parte din caravană.

Deodată Robert se opri ca și când ar fi fost lovit. Un alt călăreț nu voise să treacă rău din precina unui spin care-i intrase sub copită.

Robert recunoscu nimerit să captureze pe negru. Prizonierul răspunsese la întrebările puse, în italienește, adăugă Robert.

Acela pe care Robert îl numise tot timpul stăpâne, se întoarse la Zomba și întrebă :

— Bănuiți că sare în fericii seamănă ximitor cu uniforma soldaților din marina italiană. Eți poate un negru din colonia italiene ?

Zomba răspunse mândru :

— Sunt negru din Abisinia.

— Ah ! zise stăpânul. În care cititorii noștri au recunoscut desigur pe Demonul pampasurilor.

În spiritul bănuitor al lui Zomba se stabilea o identitate, dacă nu de persoane, cel puțin de complicitate între omul cu mască roșie pe care-l văzuse cu câteva zile în urmă și acela pe care-l avea în fată, cu toate că între amândoi era o mare deosebire.

Isi aminteșe povestea fetei capturate și a unchiului ucis, căci nu bănuia că unul din cei doi necunoscuți ucisese pe Mărunelu cu Don Bretton de Lucca, unchiul fetei răpite.

Se gândi că nu trebuie să mai știe nimic din ce știa și la toate întrebările lui Iscraby (al cărui nume îl auzi din gura lui Robert) nu răspunse nici un cuvânt.

Mai întâi Izarahy se uită întâi, mușcându-și buza și bătându-și ciomele cu cravaș pe care o ținea în mână.

Zomba, nemișcat, ca o statue, pe calul său, se încăpățâna să răspundă.

In cătitatea aa de grouvez, Jan Bart era, după cum știm, încăpățânat, dar nu era de cât cel ce nasce în întreere cu Jan în privința încăpățânării. Amândoua rămâneau foldeauna în vingător.

De vreme ce bravuri negru hotărâse să facă și cerestael nu era act ca să-i stătuiască să vorbească, nimic în lume nu l-ar fi făcut să răspundă gura.

In zadar Demonul strigă, blestemă, urlă și își bătu cimeleu cravaș, căci Zomba rămase impasibil și mut ca un idol etnic.

In sfârșit, după o jumătate de oră de zadarnice încercări, Izarahy strigă:

— N'am timp de pierdut cu încăpățânatul ăsta! Robert, încălecați-l pieirorele.

Această expresie nu fu surde bine cunoscută de aranzani și de bandiții alăi din serviciul Demonului.

In cinci minute totul era gata pentru supliciul ordonat de Demon.

Și cum Robert întrebă :

— Stăpâne, să chem pe Barabba ? Izarahy răspunse :

— Nu e nevoe să mai pierdem timpul. Străngeți-l bine cu funia, apucându-l fiecare de câte o mână și câte un picior la unul. Are niște piciore bune de curse, are o să vie bine nve-unia din voi. Scoateți-l de !

Trebuie să spunem că acest lucru nu fu greu de vând, stăpâne, sise Robert, ca fiacăra să nu fie bătută în toate părțile.

— Ai dreptate, zise Demonul.

Se întoarse apre numerosua trupă de aranzani și de bandiți, nemișcați pe cal lor și ale căror răndiri se pierdeau în umbra boltii, printre stâncl, și strigă :

— Ascultați !

Apoi deodată, când calul pe mâna cumenlier și se duse la el și cânte un loc prielnic pentru ceeace voia să facă. Când il găsi, făcu un semn lui Robert, care întelese numaî decât și două minute mai târziu Zomba fu adus de gauchos cari îl cunturaseră.

Zomba era impasibil și privea cu un deosebit interes preparativele pentru supliciul ce urma.

Icarahy care îl observa, admira curajul lui, dar nu știa să se vadă nimic din sentimentele sale. Trecea prin cîipe tăiate; fruntea îi era liniștită. Numai pus în inferioritate de Sandoval; nu mai era de loc sigur că va putea lui milionele lui Dolores și se temea de ele ca de trădare a Lupului Roșu și de vre-o pereche din partea șefului Tobaiiar. Avea deci spiritul procopsit, îngrijorat și nu era cîtuși de puțin dispus să fie stăpînit de sentimente de stimă sau admirație pentru orice fel de eroism.

Cînd focul își aprins, camerii servitoare-de securile lor, făcură cîte un mare semn de cruce și se puseră să înfigească în pămînt în linii paralele, patru de o parte și patru sdla, la distanță egală de foc.

Zomba fu luat pe sus și legat între pari de brațe și de picioare. Picioarele îi fură reședute cît se poate de altă dată pari mai mici cari erau la o distanță de cincisprezece centimetri de foc.

— Robert, zise Demonul, după semnul pe care-l-ți-le voi face, vei scoate din ce în ce mai mult cărbunii aprinși de picioarele acestui blestemat negru, mai încîpăînat decît un catăr din Chili.

De data asta Zomba înțălui pe Demon într'o privire unde nu se mai citea curiozitatea, ci cea mai formidabilă ură.

Icarahy îl întrebă:

— De totdeauna să vorbești ? Imi spui cine ești ? Și cine mai tovarăși tăi și ce căută în prairie ? Și de ce au luat mult învățătură ? Și pentru ce unul dintre ai tăi a tras pe unul din camenii mei, fără să încerce măcar să-i vorbească?

Zomba tăcea.

Atunci Icarahy făcu un semn cu mîna dreaptă. Robert cam rău lăngă foc, împinse jeratecul spre picioarele lui Zomba.

Acesta simți căldura, dar cărbunii erau încă prea departe ca să-i facă să zăcnească.

— O să vorbești ? întrebă Demonul.

Zomba nu se clinti. Ochii săi nu se deslipeau de fluera mascată, dar buzele sale rămaseră nemișcate

Demonul făcu încă un semn.

Robert împinse jeratecul mai aproape,
Trecură două minute. Zemba nu se mișca și Iscarăș îi zise:

— Din noa Demonul întrebă :

— Vei vorbi ? Așteptă un răspuns. Tăcere. Zemba nu bănuiește să răspundă nici măcar „nu". Iscarăș ridică din umeri. Și-a făcut tot ce putea. Nu-i mai rămâne nimic de făcut decât să aștepte. Apoi făcu ală semn.

De data asta cărbunii aprinși, împinși de Robert, atinseră talpele picioarelor lui Zemba ; se auzi un sfârâit, un fum urâcios se ridică și acru se umplu de miros de carne arsă.

Dar eroinul negru nu deschise gura și nici nu trăsări ; ochii săi continuară să privească pe Iscarăș cu o expresie de ură și de disprețuitoare milă. Atunci timp ; picioarele sale aline de foc aviați o uscară încetul cu încetul.

— Vei vorbi acum ? insistă Iscarăș cu voce stridentă.

Și, înfuriat, Zemba îi răspunse. Acest lucid deschise gura și fu atunci bureie cu limba, scrâșni din dinți și țvârlnd pe Demon, îi zise :

— Dacă tu vrei mâninci pe mine, dând cu o să fii fript, tu trebuie facă roc mai mare. Asta prea mic, ca să arză pe mine.

La acele cuvinte, care exprimau un curaj atât de admirabil și o înțelenciune atât de clară, Demonul trăsări violent, făcu un gest brusc și ordonă lui Robert :

— Dezlegați-l ! Robert nu aspune imediat. Acest om merită mai mică, căci și el ca și tine gândește atunci când ar acesta zadiuri ale disposiției stăpânului tor, care adesea, în fața evidenței, renunță imediat la metodele de cruzime, Când focul îu depărtează, Iscarăș adăugă :

— Și ace altfel ?

— Nu, răspunse Robert, puțin părăit.

Bine ! Să-l duceți în infirmerie și doctorul să-l panseze. Vreau ca mâine să fie în picioare !

Apoi, adresându-se lui Zemba :

— Eșt un viteaz ! Aceasta înseamnă că faut numai ca să să dacă ești demn de tara pe care o servești.

Zemba, care nu înțelese și deodată, cu un gest brusc, care mișcă pe gaucheș, căci nu mai făcuse niciodată, Iscarăș îșl smulse mască rogie, descoperind o figură energică, înaltă, frumoasă și cu trăsături fine și aristocratice.

Apoi, cu voce schimbată, întrebă :

— Cum te chiamă?

— Pentru moment, Zomba care fusese deslegat și era sunpunut în picioare, răspunse cu simplicitate:

— Eu mă Zomba.

— Bine. Orice vei vedea, sau vei auzi aci să nu mi-l spuneți prea mult. Du-vă, voi ceilalți, italian prin adopțiune, cu mine din nastere. Spre că tovarășii tăi, despre care n'ai vrut să vorbești, îți vor regăsi urmele și vor ajunge până'ci, vor fi primiți cum se cuvine, căci îmi închipui că și ei sunt curagioși ca tine și spre ca tine nu mai puțin.

— Da ei e Italieni ! răspunse Zomba.

— Minunat. N'am timp să mi stau mult cu tine, te voi bucura de ea mai largă ospitalitate până la venirea lor. Când tovarășii tăi vor sosi, nu mi-i opriți, căci nu vor fi tratați ca prizonieri. Veți fi liberi, stăți cât e cu putință în refugiul Demonului supraterestru și când mă voi înspoia, vă voi reda întreaga libertate, împreună cu o amnistiere a recunoștinței noastre, tine înțeles, dacă tovarășii tăi vor voi s'o primească.

Apoi întorcându-se către Robert:

— Că pentru tine, Robert Audemont sau Iuli, dacă tinerii la vasta vocație, uitați că mi-ați vândut fața.

Și sicînd acestea îsi repuse masca pe obraz. Fără a mai adăuga vreun cuvînt, se îndreptă spre locul unde-și lăsase calul și trupa, căci în sea ei răsunase brusăt strigăt :

— Înainte camarani !... în contra Tobasilor !

Zomba, care sunținut de banditi, era dus spre refugiu, trebui să se oprească spre a face loc Demonului. Fu unit de mareie număr al oamenilor cari-l urmau. Apoi, ordu, după ce trecură toți pe dinaintea sa, îi văzu depărtându-se în galop. Zomba fu cercbus în refugiul secret al Demonului.

CAPITOLUL IV

Bocarnie falsă.

Au trecut zece zile dela întrevederea căpitanului Sandoval cu Desmoul.

Căpitanul e foarte palid, a suferit mult în gândul că Dolores a căzut din nou în puterea neîndurătorului său inamic!

Dar, în loc de a se revolta se supune cu resemnare la Vârful parandra în compania ce mineralia în celula No. 6, săcetrecute mai mult de o săptămână. Acesta îi aminteşe pe procurador. Nenorocitul! Ce o fi oare o fi fost! Căpitanul care pentru dânsul de cât un profund dispreţ.

Dar, nu se gândă prea mult la dânsul. Gândul lui era numai la Dolores. Unde era ea? Poate în vreo carceră, sau trebuia să se teamă, poate, de vreo vasta tragică? Nu se îndoeşte că nu-l va fi omorît mai curând, decât să devie soţia unui bandit ca Luput Roşu.

Astfel se gândea căpitanul, blestemând închisoarea şi suferind cumplit din pricina îndoielilor care-l chinuiau.

Desmoul putea să-şi bată joc de dânsul, pretimând ca nu-l împiedică o pedeapsă prea grea, dându-i opt zile de carceră.

Desmoul şia bine că dase o lovitură teribilă inimii căpitanului Sandoval!

— Au trecut zece zile! murmură Sandoval şi nici Dolores? Sau poate Desmoul mia dat semne de viaţă... Să fi murit Ah! de ce nu sunt liber!

Şi Sandoval care nu plânsese în viaţa sa, simţea cuprinzându-i lacrimi mari pe obrazul său, şi cari-i curgeau în dungi, pentru că nu se putea ca în curând să nu audă pe cineva în lanţuri în curte, şi cineva să-l elibereze intrând în cameră.

Or, nici când nu Desmoul mintise pe căpitanul Sandoval

nurul cu să-l facă să sufere. Senorita era departe de a fi în pericol și el cugetase numai pentru sine în acele momente. Ținea din ce în ce mai mult în ochii Tobositor să deveneu victima ce pregătise pentru dânsa.

In loc de a fi victorios, locotenentii lui Icarahy suferiau mustrări întrângeri și umilințe din aceasta.

Adevărul era deci cu totul altul de cât ceeace spusese căpitanului.

De zece zile Icarahy pregătea totul pentru diverse expediții în pampas. In împrejurimile cruzelor se aflau escarceriile care avea să dea multe de luoru cavalerilor săi.

Incidentul cu Senorita nu-l turburase. Și tocmai când de la brat se căutarea atât de blând, el stă și privește cu ochi de vultur la ceeace se petrece pe sub mănărace.

Merle. Dar, inainte de a-și mărturisi ea mărunțișurile ce întrevedere cu unul din prizonierii săi, cel mai de seamă. Acesta era procurorul Ferreira de Castro.

El chemă în studiu-ul său pe acesta pentru ca cercetarea să fie privată și să nu se știe nimic.

Neroncotiul era mare sare de păsuș; orbit de tăria lui, nu-și dădea seama de influența lui asupra celor din mâna. Era plin de insecte, avea hainele murdare și adenite, era îngrozitor de urât și de mult timp nu mai fusese bărbierit. Puțin un bătrân vagabond.

Demonul de Merle a început cu blândețe, ca și când ar fi fost cuprins de milă și ar fi vrut să se arate elementar față de viață.

Procurorului, care-și pierduse orice arogantă, răspunse prin cuvinte înțepate, dar pline de spiritualism, care însă de totul bizară al Demonului, începu să primă curaj și își luă un ton aproape familiar.

— Vad, zise Icarahy, că dacă regimul de foamete la care ați supus o avut durerosse consecințe asupra voastră, similar persoanei voastre, nu s'a atins de-alte intelectuale ale voastre acelaș.

Ferreira de Castro ușor capul schițând un surâs, Icarahy urmă:

— Spre pentru d-la Don Esteban, că după convorbirea noastră, vom găsi un mijloc de a-ți imbunătăți soarta.

Procurorul răspunse cu umilință:

— Vasi fi foarte recunoscător. Căci veri în cele urmă o să-mi crezuți nevinovăția.

Tocmai de acesta îți cer să nu mai sileștî să recurgi din nou la mijloace severe și să aveți în vedere pampasurilor, stăsim și judecăm supremi al vastului teritoriu numit Brazil și a arestat, — ca și Torbusinul lui, haiduț al-dale-ăi furișonnuiți, — drept de viață și de moarte

Energia curiozităței lui Isaacus rechemase la realitate pe Don Esteban; acesta răspunse cu umilință.

— Să înceapă deci, arzar, cât mai repede această cercetare! Ce știe Sandoval, știu și eu, domnule, am humita-lea de a mă acorda.

— Să știi mimi..... Demonul e tot Demonul, după cum mă-a asimilit mai adesseori o persoană din suita dumitale.

Tocmi see, privirea aspră și bunele sfaturi se banilui-au, în scopul observației magistratului.

— Vă rog să scuzați pe persoana care a putut să vă irrite, domnule, e vorba de tânăra și imprudenta mea pupilă Dolores Alcanta... despre care sunt nerăbdător să aflu ceva.

— Și eu deasemenea! E foarte bine tratată asa cum se cuvine unui prisonier de stat și remunerată.

Procurandorul relua:

— Și altfel..... este nouă milioane... Însărăit, în ce privește libertatea ai să mea...

— Da, da, dragă prietene, pentru dumitale de a părăsi cât mai curând celula puțin confortabilă în care locuești și în care ai să remunerat, pentru libertatea la plăcerile ce ședințele îți le ponte încă procura.

— Da, da, dragă de-abia astept să schimb aerul, ca mi-ai scurtat viața cât puțin eu asce ani!

— Intelegi amărăciunea-ți dar, aș fi putut fi mai îmblânzitor.

— E, în parte, și vina mea, domnule, sme procuradorul.

— Cum se ponte ? Întreba Icarăny, umil.

— Vina pupilă mea, care e încă tânără, n'ar fi fost influentata de...

— Scuză-mă, dar nu e vorba de trust... Eremimentele și-au situat. Cea mai bună de vorbă. Ce voiam adăuscat de dumitale de libertatea ei-tăi și a semotiei.

— Înțeleg, vă rog, și nu înțeleg ce umilință să observați că am vorbit mai întâi de a sa.

— E adevărat. Scuzați. Știu că sunteți un gentilom și în afară de libertatea dv., care e și aceea a soldaților și a serviciului dv.

— Oh... soldații și servitorii aceia.....

— Sunt ai mei. Soldații sunt înrolați sub steagul meu... și servitorii sunt în servitorii meu.

Procurandorul simți, rânji ochii. Și întrebă:

— Cum, să cipiliamul Sandoval ?

— Nu, nu încă... Dar spet. Și acestea va depinde mult de dv. și de mine.

— În ce mod, vă rog ?

Dar iacomul nu vroia să răspundă la acea întrebare direct, ci voia să vorbească mai întâi.

— In definitiv, Dv. tineri muți la libertate?

Procurorul își luă locul, fără să-și întrerupă atenția.

— Dacă tăc? Desigur că tăc!

— Dv. știți că tăcerea de-a devenit oarecum mea...

— Oarecum, da.

— Atunci, știți că fost tratat ca atare dacă prima noastră întrevedere s'a fi desfășurat în alt mod. Deci, trebue să știți că o formulă politică esențială se precipită...

— Da... Sunt totdeauna, chiar în naționalie ore mai bine ca acum, formule politice, grupări, cuvinte de ordine, e mulțime de oameni fără căpătâi cari servesc toate partidele, când pot să-și vândă ușor... Dar, fără să fim de ofensă...

— Nu fetișeanu, d-le Procurador. Cât pot să vă asigur de-aceasta, e că nu sunt partizanul partidei revoluționare a cărei tinguiți mult teren în mod inapămîntător pentru guvernul dv. și pentru Procurador-ul...

— Scuzați, dar nu înțeleg de ce îmi vorbiți de aceste lucruri, când eu nu vă întreb nimic despre ele...

— Acta însemnă că plângeți celo nouă milioane ale sencrifei Indiane, cu o parte din cari Procurador, care a și fost președintele consiliului revoluționar. Revoluția în aucmenes conditii și pentru ce? Ați fost arestat politicește, o știți bine...

— Și ce mai e? nu, să mortăia să fiu condamnat?

— Să fiu sincer, nu știu. Dar, în orice caz, numai cu acele mărturisiri aș formai protestul de a depuna pe pulpă d-le... știind-se că nu sunt eu. Nu e așa?

Don Gerardo ridică din umeri răspunzând:

— Exagerați. Să revenim la chestiunea noastră, vă rog.

— Nu, nu, Procurador, nu! Să ascultăm, chiar în interesul siguranței dv. personale, să vă mărturisesc literatura viitorului, documentul capul dv. — nu trădez nici un secret spunându-vă, — e pus în creuzi Vicino?

Procurador-ul răspunse fără tresărire:

— Capul meu la preț...

— Bombe, cartușe, mitraliuri cu străsnițe!...

— E adevărat, vor să lovească în mugimbi. În procurador regnlă, iar nu în om. Inscrierea dv. bogăție a treaba invidia ei...

— De vreți să conchideți?

— În scurt acuzația: revoluția va isbucni dintr'un moment într'altul și Argentina va deveni republică avansată...

— Să admitem că e așa. Și ce urmă?

— Urmă că nu sunt eu acela care e utopic, ci un rapt împlinit voi face să fii numiți ministru de justiție. Acesta este dv. dulă, ați înțeles, secretul ce vi l'am dat. Bud popular. Cine ar îndrăzni să propuie să uciză pe un om și să-i confisce

bunurile, dacă acest cen va fi contribuit în bună parte ar asculeni revoltați și liberali Argentinei? Și din toate acte pări vom concluda că lor de la Buenos-Aires a inaugurat pe Dumnezeul pamparilor ar fi multi mai practic și mai cu folos să-și asculte cu ei de cât să se ducă să fluture cu ei în zadar pe aceste ținuturi.

Guvernul dându-le bunurile sale și luându-le de a-i sănătate de un condemnat răsboinator, fugi din cătunele din Vicuna, turburată și persecutată, dăcându-i să exclame.

— Guvernul e dar atât de periculat cum să stea? Cine dăci să pună în fuga pe cei ce pretindea să-l apere?

Tremura. Iarăși insistă:

— Guvernul e tare prost. Cât privește pretinsa dumnăvoastră ca ministru, eu va cepindă de mine dacă vei fi vre primul ministru. Ați înțeles? Mai înțeles? Mai înțeles? Mai

— Care ?

— De pildă, că pierdem un aliat ; de vreme ce dv. veţi fi de aci-nainte. Şi apoi aceasta călătorie nu are nici un rost atâta de puţină vreme ce acest oltter, care nu e lipsit de valoare.

Ruşi de Dunăre. Don Esteban nu mai înţelegea.

— Iată ceea ce gândesc eu : Căpitanul se va înarma cu Dolores, dar nu va fi de ajuns ca să-mi asmuţească pe mine, dimpotrivă, ca să mă aţâţe împotrivă-i. Şi primul rând al dumitale.

Domnul său un surâs şi Don Esteban întreprefundu-în fel şi chip, continuă :

— Nu, căpitanul nu trebue să se pe Dolores de sotiie.

— Vorbeşti foarte serios, domnule ? întrebă ironic Escarbaj.

Şi cum procurorului continua să tacă, încurcat, Escarbaj continuă cu hotărîre :

— Atunci nr fi preferabil ca Sandoval să rămâie printre-nşii, pentru a-şi da seama cu ochii lui de situaţie ? Ar fi preferabil dv. să serviciile căpitanului ?

Don Esteban nu mai ştia ce o influenţă stă de ertare dinară.

— Şi în ce priveşte călătoria, nici nu vreţi să vorbiţi de ea. Nu veţi cunoaşte nici odată la călătoria semnifică Berea cu căpitanul Sandoval, apoi trăgând cu Dolores, viitor colonel şi general poate ?...

— Am chipul ? — Pentru nimic în lume, nu-mi voi schimba părerea.

— Şi dacă aceasta ar fi voinţa Domnului compătimitor ? Don Esteban îşi pierdu cumpătul, dar Domnul cu un sânteţ înţelegător.

— Nu e totuşi voinţa mea; am vrut doar să cunoaşte inţelile dv.

— Stiiţi acum. Nu vel aprobe nici odată această călătorie

— Şi bine, zise calm, Don Esteban.

— Dar eu ! E o mare ungurare pentru mine că sunteţi de acerul acest.

— Totuşi, Don Esteban, mai gândiţi-vă, cel puţin deocamdată. Şi dacă nu veţi găsi de cuviinţă să-mi dăruiţi dv. încă cu condamnaţi la moarte pe căpitanul Sandoval.

— Mă gândii ! murmură Don Esteban, fără să ente. Cel puţin aceasta mi-a dovedit faptul că slava oamenilor, multumiţi şi unul şi altul. Cel puţin asa păreau, cici întocmai ca negurii, care se ridică de pe pământ, ca să-şi întindă pretenţiile, rodorul şi Demonul pampaniul privindu-se. întocmai într'un ale egreniene, unul din acele rituri de care nu ştiu nimeni.

Deoc acestă liarilele Don Esteban ? întrebă Demonul.

— Cine'ai îndreptat să intrebi motivul vestlei dv.?

— Iertaţi. Dar ştii întrebarea una din cheştiunile sau-

pra cărela voiam să vă consult. Afară numai dacă Sandova nu vă trimite la petrecerea lui cu mănăstirile. Şi va primi un post în trupa mea.

Don Esteban avea amenităţi cu ei totdeauna într'un abic nevăzut. Se agăţă cu mâna de braţul fotoliului ca să nu cadă.

Dar, iaş vorbi...

— Şi, acum, iese Demonul cu un aer stranin, să vorbim de ce ai de proectele dv. faţă de semenita Dolores. N'aveţi îndeci-mi fără îpercîne!

— Si de ce n'aşi putea-o lua de soţie?

— Acest răspuns nu mă satisface. E, sau, nu, căsătoria cu Dolores?

— Dar Esteban, cupă o scurtă estare:

— E într'adevăr minenita mea.

— Dar atunci de ce îmi tot o hotărâre în această privinţă, vare deşinge un mister?

— Care ? întrebă procurandorul, palid ca tremurând.

— Acela de a vă servi mâna trimisă şi bogatul Dolores pentru unul din oamenii mei, pe care-i cunoşteţi din nume, Ţupul Roşu.

Don Esteban simţi că leşină.

Demonul continuă cu un ton ce nu admitea replică :

— Nu-mi răspundeţi ?... deci primiţi.

Dar Don Esteban protestă din răsputeri.

— Dolores să devie soţia unui bandit ?

— Bandit ? Atunci ? Şi vă cred onorabil. Dar, mai întâi spre a vă pedepsi, Don Esteban şi spre a vă face să înţelegeţi adevărul, vă voiu trimite prorocul meu, vă voiu da o fiţi dun inrăşi în celula de unde venişti.

Don Esteban tremura.

— Vă implor. Schimbaţi-mi celula şi felul de viaţă. Mutaţi-mă în altă parte, dar nu în celula aceasta.

— Tăcere Don Esteban. Ce-mi pasă de vaetele dumitale. Am făcut să-ţi răsplătesc şi să constrâng pe semenita Dolores cu cărul vot vot.

— Fie-vă milă. Nu mă lăsaţi mort de foame. Aveţi milă fcarshy, nu veţeu să mor încă! se rugă Don Esteban, căzând în genunchi.

— Staţi eu bine ! Să de acea îţi scord doua minuţ-timpuri de răgaz, ca să-ţi dau cale să te botărăşti să semneşpe acest pergament obligaţia de a căsători doua persoane cu care nu ţi-ai încercat simpatiile.

Ca Ignazio Potter, zis Ţupul Roşu. Şi ca Dolores, semenita mea. Pentru aceasta şi cu condiţia să juri ca nu vei face ni nu vei spune nimic împotriva mea personală şi a tuturor scorara-carilor servesc.

— Nici odată! Mai bine moartea!

— Sunt mai generos ! Îți las viața ! Dar ticnește-te. Nu mai ai decât două minute din clipa asta.

Și lacrahy își aprinse o țigară, zicând lui Barabba.

— Vei duce pe prinsoier în cetate ca obișnuită, dacă nu se va supune.

Procurătorul recăzu în fotoliu, unde rămase ca indoliatoiti, dar când acul pendulei trecu de al doilea minut se clătină și împinse de un resort și iubul condeiul, il mușă în cămașă și semnă cu mâna tremurătoare.

Dintr'o săritură Demonul fu lângă dânsul și încruciș când brațele, răsână cu un ton disprețuitor, strigă :

— Lasnle ! am fâcut nufet ! Demonul îșî va tine cuvântul. De ai înainte vei putea să te întorci cu un animal. Dar, Sandoval a refuzat cele trei milioane pe care ea le oferise Dolores pentru cele nouă milioane, din care tu nu vei avea nimic.

— Barabba, fă-ți datoria.

Aceste cuvinte neașteptate întoarseră pe procurador. Fără, istovit, făcu un pas, sub ochii dispetuitori ai Demonului pampasului, apoi căzu deodată pe podea.

CAPITOLUL V

...e se făcuse încă seară când Dolores și metisa Giacinta? Ce deveniseră Cardon ostaticul rămas în puterea Tobasilor, în locul lui Manuelo și al lui Jacobo?

Cavalerii Demonului izbutiseră să fugă? Sau căzuseră fără în vreo capcană?

Jacobo fusese primit cu entuziasm când adusese răspunsul lui Dolores. În realitate Dolores și Giacinta se gîsesau încă în tagărul principal al Tobasilor, căci marele șef înțelase pe Lupu Roșu, dându-i întâlnire în prairie. În loc să se ducă la locul hotărît, marele șef rămăsese în tagăr cu prizonierele sale.

Marii șefi ai triburilor așteptează înapoierea trimișilor ca să ia măsuri în consiliu și să decidă de soarta lui Cardon și a lui Jacobo. Acestora li se permisese să petrecă vreo cîteva ore în compania lui Dolores și a Giacintei în vastul cort rezervat lor din mijlocul lagărului tobasilor.

Nici Jacobo nici Cardon nu păreau că se preocupă de probabilitatea unei morți apropiate.

Cardon fleciîrea ca un vechi student la litere ce era și care avea capul încă plin de toate teoriile filosofice învățate la universitatea din Buenos Ayreste.

Iar Dolores, deși regreta că acest tărăr se lasase tărît în tagma Demonului, recunoștea totuși că era unul din cei mai romantici bărbați ce și-ar fi putut închipui.

Cât pentru Jacobo, mai simplu, citeta rari vorbe alese și complimente de o conlăcreașă ingenuitate să farmece pe tânăra metisă.

Dar Dolores nu era o copilă, ea voi să zîle tot ce putea pe căpitanul Sandoval și pe Demon și afla dela Cardon toate peripețiile încercării acestuia de evadare. Ea fu deodată dar în tăiați după Jacobo îi puse să aducă cîteva ouă proaspete cum prelet restabilit și aștepta cea dintîi ocazie ca să evadeze din nou.

Se gîndi apoi că de vreme ce Demonul călcase singur condițiile ultimatului, banii pe care voise să-i dea pentru răscumpărarea lui Sandoval și a lui ben Estaban vor rămîne tobeșilor ca să-și cumpere arme și muniții ca să lupte împotriva Demonului.

— Și pe urmă, adăugă ea d-ta Jacobo, care cunoști stîlt de bine drumul, vei conduce pe tobeși în fața refugiului Demonului și vom lupta pe Don Esteban și pe căpitanul Sandoval. Jacobo păli și cu obiștnuita lui sinceritate, răspunse:

— Senorita și d-ta Giacinta, pur cu mi-aș da viața ca s'o scap pe a d-tale, dar nu voi permeni niciodată să tră-dător. Și le explică de ce era legat de Demon și de ceaua pe care o servea acesta.

Dolores era prea bună spaniolă ca să nu înțelegă sentimentele nobile ale tănărului Meltz și îi exprimă toată admirația sa.

— Totuși, zise ea, nu fi fericită, dacă umul din voi ar avea abnegația să se înakrcinez cu un nou mesaj pentru căpitan.

Cei doi tineri, cari se gîndeau în clipa aceea că șefii tobeșii deliberau asupra felului de tortură la care să-l supună, auziră totuși cuvintele Doloresei cu uimire.

— Vom muri pentru d-voastră strigă Jacobo. Pregătiți scrisoarea pentru căpitanul dar...

— Cine știe dacă mâine vom mai fi în viață. Și chiar de-am scăpa de torturi cum vom putea fugi de aci ca să ne întoarcem la refugiul Demonului ?

— Așa e. Dar bineînțeles pe mine, dacă destinul ne ajută.

In momentul acela mai mulți indieni înarmați se presentară la vederea străinilor ; unul din ei ordonă lui Cardon și lui Jacobo să se predea mărelui vrăjitor urmat de șefui tortoturatorilor.

— A venit ora să răzbunăm moartea tovarășilor uciși de Manuel și aceea a Coyotului, afară numai dacă tu, Cardon

nu ne pot dovedi că fratele nostru Coyolul e încă prizonier în vizuina Devenmului.

Pe când Dolores era gata să leşine, Cardon îşi recăpăta tot sângele rece.

Cât dai bunuri se despărţirăi de cele două fete şi urmară mândri pe călăreţi lor.

Dar Dolores nu-şi pierduse capul. Ea chemase pe mereu, pe el să magicar. Acesta, un om plin de experienţă şi greu, care-şi amintea că sancetia îi dase pe vremuri, la Viedma, în timpul unei serbări indiene, un inel, din care ei lucrase apoi un talisman tutuitoriu. Se zi bine în fra...ta curiozitate, convinsese pe şeful tobagilor să se dusă la consiliul de război.

Şeful îi făgăduise că nu era observat nici de...a de moarte şi îi spuse:

— Nu-ţi voiu cu el viiţi pace că vă îndurerează, gemoasă şi frumoasă...ă secundă. Spunându-i dacă pot face ceva pentru dânsul.

— Nu mi voiu ca el să moară, este Dolores.

Vrăjitorul luă un aer grav şi răspunse, dând din cap:

— Şi totuşi, trebuie să moară...

— Da, întru şi, ca toţi oamenii ! Dar nu de o moarte ca asta... numai dacă voi vrea d-ta. Mi...ele mag, mai mult chiar decât mărele şef al Tobagilor e şi spăimoşi cei... dupăcum şi eu pot fi înspăimântătoare în mâna în care aş vrea.

Mereu vorbe pilii, aruncând o privire de uimire tinerii fete race, mândrul, îi fiul lung.

Apoi mereu murmură:

— Senorita, temeţi-vă de mânia fraţilor mei indieni.

— Nu aminteşte satisfăcut, dar, al vorbim puţin şi bine.

El bine, eu vă voi conduce la victorie...

Şi cum mereu şi privire încremenit ea continuă:

— O ! nu mint, ce e drept decât o copilă, dar numai în aparenţă, căci poseă o forţa mult mai mare decât a tuturor bărbaţilor vostri înmiiuna cu toate farmecele voastre misterioase.

— E cu putinţă ?

— Da, căci am în poseia mea talismane mai puternice de cât ale voastre.

Şi zodcorind voce, misterioasă, Dolores adăogă :

— E de ajuns să-şi spun că unul din aceste talismane

va procura un million de-a-lui de sor- ființei Tobaiăr, sa aib-ei cumpere arme și munițiuni, care-i vor ajuta să facă pace cu tribunile vecine.

— Ah! iar au, marele mag, ce voi avea ?

— Pentru început câți piastri vrei ?

— Zece mii !

— Le voi avea în sin la care un curier ales de voi, trimis la Viedma va veni cu milionul pentru marele șef.

Vorbind cu un accent atât de convingător, încât magul, transportat de fericire îi promise tot ce voia.

— Acum, îi zise ea, e destul pentru astăzi, ceice doi tineri fără de cari talismanul ar-ge pierde orice efect...

Marele Mag ostil un moment.

— Vai, zise el, dară, n'ar fi mcertea răsbunelor Tobaz de răzbunat... și mai ales aceea a Coyotului !

— Marele Mag, răspunse Sorcerița pe urmă Tobaz trece înaintea a orice. Moartea celui mai mare inamic al vostru, Demonul, se impune, cât pentru răzbunare, ea va veni la timpul său.

— Da, dar eu, marele Mag am spus mai adineaori în sfatul bătrânilor, ce totul aștepta.

— Da, dar zeii dreptății și ai prudenții au intrat înaiș în spiritul tău și ți-au inspirat acțiunea solită...

Magul avu o ultimă bănuială.

— Sorcerița... ție ei, nu vrea să mă înșele ?

Dolores răspunse în mod evazif.

— Sorcerița nu și-a tinut și alte promisiuni făcute Tobaziăr ? Și nu ți-a dat chiar ție un talisman cu ajutorul căruia marele Mag devine nimicit și va înșelăciunii mai mult decât toți celalți ?

Bătrânul o privi, apoi, plin de admirație și murmură : ?

— Atunci Sorcerița, ați fi demnă, — dacă ași fi mai tânăr, — să devenți marea vrăjitoare, „Nutria" soția mea, cea mai mare și mai învățată vrăjitoare din toată America.

Dolores, fărâdă o strâmbătură, înbușă un hohoit de râs ce-l simase ascuțind.

— Atunci ? sice marele mag.

— Atunci, sfie și vrednica ca marele șef și fă așa încât să obții pentru Tobaz suma promisă.

— Sorcerița e plină inspirată de zei, continuă marele mag, plecând să-și împlinească misiunea.

Giacinta, înțiția acum în privința soartei logodnicului său se aruncă la gâtul stăpânei sale și amândouă plâng de bucurie.

Când magul pătrunse în sala marelui consiliu, o parte din asistență scoase strigăte de bucurie și multi șefi Tobaz, ce cridcară cuprinși de negre presimțiri.

Magul, ca să impresioneze mai mult, agita un cleștișor cu nouă pe care l-purta în împrejurări de mare importanță pe piept și ce rostogolea pe pământ ca și când ar fi fost cuprins de violente convulsiuni.

Iar „Natura" sotia sa, striga, terorizând pe cei din jur:

— Spiritul tău vorbi ! Spiritul va vorbi ! Tremurați Tobaz !... Tremurați Tobaz !

Citiți urmarea în fascicula No. 83 a

CELOR TREI CERCETAȘI

care apare Sâmbătă 19 Mai

REVANȘA CERCETAȘILOR

Anul XXXIII — Nr. 10 — 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetași

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI